

Linda van Rijn

Off piste

Ze hoort hun voetstappen voor hun stemmen doorklinken. Zware dreunen op de betonnen trap, het geluid weerkaatst tegen de kale muren. Ze doet haar ogen dicht. Ze zijn met veel vandaag. Volle sterkte. Ze drukt haar rug nog dichter tegen de harde muur en wacht.

Misschien heeft ze geluk. Misschien zien ze haar niet.

Ze pakken hun fietsen. Het geluid van metaal tegen metaal, een wiel dat in het rek blijft hangen, gevloek, iemand rinkelt met een fietsbel. Getik als trappers ronddraaien. Ze sluit haar ogen. Haar ademhaling gaat snel en onregelmatig, ze moet zich tot het uiterste inspannen om niet te hijgen. Straks horen ze haar.

De stemmen klinken nu hard en dichtbij. Ze hoeft hen niet te zien om hen te herkennen. Die drie jongens, altijd dezelfde. Ze kent hun pesterige gezichten, hun blikken vol haat. Ze hoort vier meiden. De harde kern, die zijn er altijd. Zwermen om de jongens heen, lachen hoog en flirterig.

Ze knippen met hun ogen, draaien met hun heupen. Vijftien jaar zijn ze, net als zij, maar geen kinderen. Ze heeft ze zien zoenen, in het paadje naast de school. Telkens met andere jongens. Haar moeder noemt hen sletten. Zelf weet ze nauwelijks wat dat woord betekent. Ze weet alleen wat ze haar aandoen.

De geluiden verwijderen zich. Ze durft een beetje te ontspannen. Haar spieren doen pijn. Haar hoofd ook. Alsof er een band omheen zit, die te strak is aangetrokken. Ze gluurde op haar horloge. De armen van Mickey geven aan dat het iets na vier uur is. Het is een kinderachtig horloge, maar ze heeft geen ander. Niet nodig, vindt mama. Het leven is al duur genoeg. Daarom draagt ze kleren die haar zus te klein zijn geworden. Ziet er niet uit, maar ze heeft geen keus. Ze weet dat ze een makkelijk slachtoffer is. Mama snapt dat niet. Misschien heeft ze het ook nooit goed uitgelegd. Aan niemand. Natuurlijk wil ze dat het stopt, maar praten is niet de manier. Dat maakt het alleen maar erger. Niemand snapt dat, maar het is wel zo. Niemand snapt het sowieso. Niemand snapt haar. Ze snuift.

Voorzichtig komt ze uit haar schuilplaats. Ze schuift haar bril naar boven op haar neus. Loert

om het hoekje. De fietsenkelder is verlaten. Ze zet een paar stappen, voorzichtig, op haar hoede. Loopt naar haar fiets, die ze altijd in de verste hoek zet. Niet dat het uitmaakt.

Ineens voelt ze dat haar nekhaar overeind gaat staan. Haar ademhaling versnelt. Haar lijf gaat in de vluchtstand, nog voor ze weet waarom. Bloed pompt door haar aderen, veroorzaakt ruis in haar oren. Maar daar doorheen hoort ze de stemmen naderen. Ze sluit haar ogen. Te vroeg gejuicht.

Nu is ze een makkelijke prooi. Ze komen om haar heen staan. Zeven man sterk, ze kan niks beginnen. Ze kijkt hen niet aan. Die fout maakt ze niet meer. Afwachten, niks doen en hopen dat het snel over is. Dat de verveling snel toeslaat. Hopen tegen beter weten in.

‘Hé, wat hebben we hier?’ zegt de oudste, de leider van het stel. Hij is niet de grootste. Hij is zelfs uitgesproken klein. Maar de rest kijkt tegen hem op, dat weet ze inmiddels wel. Misschien zijn ze ook bang voor hem. Maar dat zullen ze nooit zeggen.

Hij vist haar gymtas onder haar snelbinder vandaan en houdt hem omhoog, zodat de rest hem goed kan zien. ‘Kijk nou, een vuilniszak.’ Hij kijkt haar recht aan. ‘Wie neemt er nou een vuil-

niszak mee?’ Hij zwaait hem rond. Als hij hem loslaat, slaat hij tegen haar hoofd. Niet voor de eerste keer. Haar moeder was woedend dat haar bril kapot was. Ze zet zich schrap om weg te kunnen duiken.

‘Nou?’ Hij kijkt haar aan. Zijn blik vol minachting. ‘Krijg ik nog antwoord? Wat moet die vuilniszak hier?’

Ze weet dat ze niks moet zeggen. Het maakt het alleen maar erger. Maar geen antwoord geven is ook geen optie. Ze slikt. ‘Dat is mijn gymtas,’ piept ze.

‘Je gymtas?’ klinkt het pesterig.

Ze krimpt een beetje ineen. Fout, natuurlijk.

‘Eens kijken.’ De jongen rukt aan de sluiting, die kapot springt. Ze slikt. Dat zal mama niet leuk vinden. Een voor een haalt hij haar schoenen eruit. Daarna haar kleren. Hij houdt ze omhoog en knijpt demonstratief zijn neus dicht.

‘Bah! Wat een vieze kleren! Die worden nooit gewassen.’ De stilte die valt is zwaar en beladen. ‘Wacht maar,’ zegt hij dan, alsof hij een ontzettend goed idee heeft bedacht. Ze krimpt wat verder ineen. ‘Ik weet het al. Wij wassen ze wel even.’

‘Nee,’ brengt ze uit, schor en zacht. ‘Niet doen, alsjeblieft.’

Hij negeert haar, natuurlijk. Schopt haar schoenen weg en propt haar kleren weer in de tas. Daarna draait hij zich om, de groep volgt onmiddellijk zijn voorbeeld.

Ze grist haar schoenen mee, klemt ze onder haar arm. Volgt de groep naar boven. Ze wil niet, maar ze moet wel. Ze kan niet zonder die tas thuiskomen. Op het schoolplein ziet ze meneer Klaassens, de wiskundeleraar. Ze wil hem roepen, maar de schreeuw blijft in haar keel steken. Hij loopt het plein af met zijn koffertje in zijn hand. Ziet haar niet. Ziet de groep niet. Ze vraagt zich af of hij iets zou doen. Waarschijnlijk niet. Ze weet zeker dat leraren het weten. Maar niemand doet iets. Durven ze niet? Misschien. Waarschijnlijk vinden ze het gewoon niet belangrijk.

Ze volgt, ze gaan richting de fontein. Ze weet het al, doet geen moeite om het te voorkomen. Dat kan ze ook niet. Het is zeven tegen één. Bij de rand blijft hij staan, de groep zwemt onmiddellijk weer om hem heen. Met één welgemikte worp belandt haar tas in het water. Hij blijft drijven, vlak bij de fontein. Het water daalt erop neer als een tropische regenbui. En daar gaan ook haar kleren. Hoongelach in haar oren, tranen in haar ogen die haar zicht vertroebelen. Ze ziet haar

broek, haar shirt, haar sokken. Drijvend als eilandjes.

‘Gymtas?’ hoort ze een hoge, schrille meisjesstem die overslaat van ingehouden lol. ‘Zwémtas, zul je bedoelen.’

De rest lacht. Ze lopen weg, zonder haar nog een blik waardig te keuren. Ze nadert de rand van de vijver en weet dat ze of een nat pak moet halen, of moet wachten tot haar spullen vanzelf naar haar toe drijven. Ze kijkt rond. Niemand op het plein. De groep verwijdert zich, stappen op hun fietsen, lachen en roepen naar elkaar. Ze slikt. Haalt diep adem en verbijt haar tranen.

‘Schatje, mag ik je foto?’ blèrde Nicolette van As uit volle borst mee met de radio in de auto. Ze zat achterin, ingebouwd tussen een grote sporttas aan de ene en haar vriendin Saskia de Koning aan de andere kant, maar kreeg het toch voor elkaar een soort halve dansbewegingen te maken. ‘Heb je een foto voor mij? Schatje, mag ik je foto? En doe er ook je nummer bij!’

‘Toe, kom nou!’ viel Saskia haar vals zingend bij. ‘Schatje, mag ik je foto?’ Ze gooide haar handen in de lucht, waarbij ze het dak van de auto raakte. Het leek nergens op, maar toch kon Nicolette niet stoppen met lachen.

‘Zingen, jongens!’ riep ze naar haar vriend Patrick en Saskia’s partner Anton die voorin zaten. Anton draaide het volume van de radio nog wat verder op en de après-skihits schalden nog een tandje harder door de auto. Het was een cd van een paar jaar geleden, maar wat maakte het uit? Zoveel veranderde er niet aan die foute après-skimuziek. Net als aan hun gezamenlijke skivakanties, een traditie die ze al acht jaar in ere hielden.

Terwijl het nummer wisselde en een après-ski-versie van *Sweet Caroline* de auto vulde, dacht ze aan hun eerste wintersportvakantie. Niet te geloven dat dat acht jaar geleden was. Ze gingen naar Westendorf, destijds *the place to be* als je jong was en vooral wilde feesten. En dat wilden ze. Voor de vorm had Nicolette skiles genomen, maar de sport was niet hun voornaamste reden om naar Oostenrijk af te reizen. Alleen Saskia was redelijk fanatiek van de hellingen gegaan, maar zij had dan ook vanaf haar vierde bijna elk jaar geschied. Dat gold ook voor Anton. Gelukkig was Nicolette niet de enige zonder ski-ervaring geweest, ook haar vriendin Judith had nog nooit op de lange latten gestaan. Samen hadden ze zich een weg door hun eerste skilessen gestunteld. Nicolette kon zich niet herinneren dat ze ooit nog zo'n spierpijn had gehad als de dag na haar eerste skiles. Patrick, die twee keer per week in de sportschool kwam en daardoor stukken beter getraind was, had haar ermee geplaagd. Omdat ze drie keer per week met gemak een uur kon hardlopen vond ze zichzelf namelijk behoorlijk sportief, maar de capriolen die ze op de ski's moest uithalen om zelfs maar een klein beetje vooruit te komen, hadden wel erg veel van haar gestel gevraagd. Toch had ze doorgezet en in de

jaren daarna had ze steeds beter leren skiën. En was ze het ook leuker gaan vinden. Vier jaar geleden had ze besloten snowboardles te nemen. Sindsdien had ze nooit meer op ski's gestaan. Het snowboarden gaf haar nog steeds een enorme kick. Ze keek al weken van tevoren uit naar het moment dat ze weer van de pistes kon suizen, de wind langs haar wangen, het fijne gevoel van opwinding in haar buik. Natuurlijk draaide de vakantie ook nog steeds om feesten en gezelligheid, maar in de loop der jaren was de sport wel steeds belangrijker geworden. Althans, voor haar. Judith vond het nog steeds het mindere gedeelte van de vakantie. Nicolette had geprobeerd haar over te halen om ook te gaan snowboarden, maar dat had Judith pertinent geweigerd. Ze was al een stuntel op ski's, laat staan dat ze een snowboard wilde proberen, zei ze. Ze had angst voor de steile pistes en vond zichzelf vaak ook het lachertje van de groep als het op skiën aankwam. Dat was nergens op gebaseerd, maar als Judith eenmaal iets in haar hoofd had, was het niet makkelijk dat eruit te krijgen. Nicolette weet het maar aan haar onzekerheid. Judith vond zichzelf ook chronisch te dik, terwijl ze dat helemaal niet was. Zeker nadat ze vorig jaar tien kilo was afgeval-
len voor haar bruiloft, had ze een prima figuur.